

25 lat Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Województwo dolnośląskie o powierzchni 19 946,74 km² (6,4% powierzchni Polski) zamieszkuje około 2,9 mln ludzi (7,5% ludności Polski) w 30 powiatach, w tym 4 miejskich (Wrocław, Jelenia Góra, Legnica, Wałbrzych), co daje gęstość zaludnienia 146 mieszkańców na km² (średnia dla Polski 123 mieszkańców/km²). Stolicą województwa jest Wrocław (miasto liczące 634 487 mieszkańców, aglomeracja wrocławska liczy 956 000 mieszkańców). Województwo dolnośląskie graniczy z Republiką Czeską i Republiką Federalną Niemiec oraz województwami: lubuskim, wielkopolskim i opolskim. W obrębie granic województwa znajduje się 36 gmin miejskich, 54 miejsko-wiejskich i 79 wiejskich. Współczynnik urbanizacji (odsetek ludzi mieszkających w miastach) wynosi 69,4% (w dolnośląskim jest 91 miast). Użytki rolne stanowią 52,5% powierzchni, a lasy 29,7%. W granicach województwa dolnośląskiego znajdują się 2 parki narodowe, 67 rezerwatów przyrody i 11 uzdrowisk. Struktura gospodarki oparta jest na usługach, przemyśle oraz handlu. Województwo należy do najbardziej uprzemysłowionych w Polsce (KGHM, LG, GK AB, Volvo, Toyota i inne). Stopa bezrobocia w czerwcu 2015 r. wynosiła 9,4%. Według danych GUS na koniec 2014 r. pogłowie zwierząt gospodarskich w województwie dolnośląskim wynosiło 102 762 sztuk bydła (1,8% pogłowie krajowego), 188 829 sztuk trzody chlewnej (1,7% pogłowie krajowego), 9937 sztuk owiec (4,9% pogłowie krajowego) i 5 017 665 sztuk drobiu kurzego (4,1% pogłowie krajowego).

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna powstała 25 maja 1991 r. i obejmuje obszar obecnego województwa dolnośląskiego (wcześniejsze województwa: wrocławskie, jeleniogórskie, legnickie i wałbrzyskie oraz fragmenty leszczyńskiego i kaliskiego).

Droga do samorządu lekarsko-weterynaryjnego

Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę w 1918 r. powstawały Izby: Adwokacka, Notariuszy, Lekarska, Aptekarska, ale dopiero po II wojnie zaistniały korzystne warunki do utworzenia samorządu lekarsko-weterynaryjnego. Dekretem Rady Ministrów z 6 czerwca 1945 r. powołano Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną oraz okręgowę izbę lekarsko-weterynaryjne jako organy samorządu zawodowego lekarzy weterynarii, których zadaniem było współdziałanie z władzami w sprawie zdrowia publicznego w zakresie weterynaryjnym, strzeżenie etyki zawodowej, popieranie studiów weterynaryjnych i wykonywanie nadzoru dyscyplinarnego nad wszystkimi członkami, jak również opieka nad stanem materialnym członków izby. Między 13 kwietnia a 17 października 1946 r. powstało 7 izb okręgowych, w tym Izba Śląska z siedzibą we Wrocławiu. W 1949 r. do Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Śląskiej należało 276 lekarzy weterynarii, w tym 147 lekarzy z Dolnego Śląska.

Utworzona na inauguracyjnym zebraniu 1 marca 1946 r. Izba Śląska (Śląsko-Dąbrowska i Dolnośląska dla 2 województw) powołała do zarządu 7 członków stałych i 7 zastępców na okres 3-letniej kadencji. Pierwszym jej prezesem został prof. dr hab. Aleksander Zakrzewski. Wybrany został też zastępca prezesa – dr Bronisław Godlewicz, który do 1954 r. pełnił jednocześnie funkcję prezesa Delegatury Śląsko-Dąbrowskiej; 6-osobowa Komisja Rewizyjna (3 członków i 3 zastępców); 9 - osobowy sąd dyscyplinarny; 7 delegatów do Naczelnej Izby. Drugim prezesem, od 1949 r., był lek. wet. Mariusz Kocot, późniejszy profesor na Wydziale Weterynaryjnym we Wrocławiu. Przynależność do Izby Okręgowej obowiązywała wszystkich lekarzy weterynarii zamieszkałych na jej terenie. Wraz z postępującym od 1949 r. procesem upaństwowienia zawodu weterynaryjnego Państwo zaczęło przejmować także sprawy należące uprzednio do samorządu, co powodowało stopniowe zanikanie działalności Izb. Formalna likwidacja działalności Izb nastąpiła na podstawie dekretu Rady Ministrów z 18 września 1954 r. o zawieszeniu Izb Lekarsko-Weterynaryjnych. Jediną możliwość integracji i utrzymania więzi zawodowej stworzyła późniejsza działalność reaktywowanego Zrzeszenia Lekarzy Weterynarii (1956–1968), przekształconego następnie w Zrzeszenie Lekarzy i Techników Weterynarii (1968–1991).

Zmiany ustrojowe w Polsce w roku 1989, organizacja i działalność odrodzonego samorządu

Historia przygotowań do reaktywowania samorządu lekarzy weterynarii i utworzenia działających obecnie izb lekarsko-weterynaryjnych sięga lat 1980–1981 i wiąże się z powstaniem NSZZ „Solidarność”. Wtedy zespół kierowany przez Jerzego Molendę z Wrocławia opracował założenia do projektu ustawy o izbach lekarsko-weterynaryjnych. W pracy tego zespołu brał również udział Kazimierz Łosieczka, ówczesny wojewódzki lekarz weterynarii. Dalsze procedowanie przerwał stan wojenny. Po zmianach ustrojowych w latach 1989–1990 nad przygotowaniem projektu ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych pracował zespół będący nieformalną organizacją złożoną z lekarzy weterynarii – głównie przedstawicieli weterynaryjnej „Solidarności” i władz ZLiTWet. Jego uczestnicy w większości weszli w skład późniejszego Komitetu Organizacyjnego Izb Lekarsko-Weterynaryjnych. Od początku w pracach tych uczestniczył Jerzy Molenda, późniejszy wiceprezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i przez dwie kadencje wiceprezes Rady Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

W wyniku zmian ustrojowych oraz powszechnej prywatyzacji usług weterynaryjnych w 1990 r., dążenia do reaktywowania samorządu zawodowego nasiliły się, przynosząc oczekiwany efekt. Podstawą była zmiana Konstytucji PRL na Konstytucję RP, na podstawie której Sejm RP 21 grudnia 1990 r. przyjął

ustawę o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Na mocy tej ustawy, która weszła w życie w 1991 r., utworzona została Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna i 17 izb okręgowych, w tym Dolnośląska Okręgowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna z siedzibą we Wrocławiu.

Nad utworzeniem Izby na Dolnym Śląsku, w tym przygotowaniem Zjazdu Założycielskiego, pracował Komitet Organizacyjny Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w składzie: Mariusz Błaszczuk – województwo jeleniogórskie, Jerzy Turzeniec – woj. legnickie, Sławomir Orleański – woj. wałbrzyskie, Jerzy Molenda – woj. wrocławskie. Do prac Komitetu włączyli się m.in. Andrzej Dubiel, Mieczysław Kopeć i Jan Zwierzchowski, a działalność Komitetu czynnie wspierali wojewódzcy lekarze weterynarii z czterech województw dolnośląskich.

Zjazd Założycielski Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 25 maja 1991 r. w sali wykładowej V R Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Zjazdowi przewodniczył prof. Jan Zwierzchowski, wiceprzewodniczącymi byli: Henryk Bujak i Jerzy Molenda. Zjazd wybrał prezesa, rzecznika i 4 jego zastępców, 20 członków Rady, 5 członków Sądu, 5 członków Komisji Rewizyjnej oraz 12 delegatów na Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii. Wybory do Rady odbywały się według zasady proporcjonalności liczby lekarzy w poszczególnych województwach do ilości miejsc w Radzie: woj. jeleniogórskie – 3, woj. legnickie – 3, woj. wałbrzyskie – 4, woj. wrocławskie – 10. Na zastępców rzecznika wybrano po jednym przedstawicielu z każdego województwa.

Pierwszym prezesem Izby został prof. Jan Zwierzchowski – autorytet z zakresu chorób zakaźnych, cieszący się wielkim szacunkiem wśród lekarzy weterynarii. Osobowość profesora Zwierzchowskiego kształtowała poglądy i nadała swoisty charakter działania organom Izby wszystkich następnych kadencji. Szacunek i życzliwość dla ludzi, bezkompromisowość, podkreślanie godności zawodu oraz wskazywanie etycznych postaw i zachowań – te wzorce zaszczylił członkom Rad i innych organów Izby wtedy, kiedy kierował Izbą i później, jako prezes honorowy.

Pierwszym Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został prof. Andrzej Dubiel, a przewodniczącą Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego została Halina Zaleska-Palider.

Na Zjeździe ustalono wysokość składki członkowskiej oraz dyskutowano nad problemami związanymi z wykonywaniem praktyki oraz organizacją i działaniem odrodzonego samorządu. Do ważnych spraw należał zakres samodzielności techników weterynarii i niewłaściwy nadzór lekarzy nad ich pracą, konkurowanie cenami za usługi prowadzące do zubożenia wielu praktyk, przydzielanie przez rejonowych lekarzy weterynarii rejonów zwalczania chorób zakaźnych i badania mięsa oraz szczepień psów przeciwko wściekliznie, a także regulacje płac lekarzy w służbie państwowej.

Lekarze weterynarii Dolnego Śląska, wykonujący 27 lipca 1991 r. zawód w ówczesnych województwach: jeleniogórskim, legnickim, wałbrzyskim i wrocławskim, zostali z mocy ustawy członkami Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, która nadała im prawo wykonywania zawodu. Proces

rejestracyjny trwał ponad 2 lata. Trudno było uzyskać wypełnione karty ewidencyjne od wielu koleżanek i kolegów. Po zakończeniu pierwszego etapu rejestracji, według stanu na 18 grudnia 1992 r., członkami Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było 643 lekarzy weterynarii. Nadal brakowało ponad 100 kart ewidencyjnych lekarzy, którzy wykonywali zawód, co opóźniało wpisy do rejestru. Jesienią 1993 r. do rejestru wpisanych było 730 lekarzy – członków Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. W październiku i listopadzie w poszczególnych województwach prezes, w obecności władz tych województw, dokonał wręczenia legitymacji i ozdobnych dyplomów prawa wykonywania zawodu członkom Izby. Rejestrację zakończono, gdy hurtownie weterynaryjne zaczęły odmawiać sprzedaży leków osobom nieposiadającym numeru prawa wykonywania zawodu, co zmobilizowało opinię do zgłoszenia się do ewidencji.

Warunki pracy biura i jego organizacja z początku były trudne. Pierwszego, jednopokojowego lokalu na biuro Izby użyczył wrocławski wojewódzki lekarz weterynarii Henryk Bujak w budynku Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii we Wrocławiu, przy ul. Januszowickiej 48. Brakowało środków na zatrudnienie pracowników biura i wyposażenie. Później siedziba biura zmieniała się trzykrotnie i mieściła się: przy ul. Nabycińskiej, przy ul. Piłsudskiego i ostatecznie we własnym lokalu przy ul. Sopockiej.

I Sprawozdawczo-Wyborczy Zjazd Lekarzy Weterynarii Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 2 grudnia 1995 r. Na prezesa drugiej kadencji ponownie wybrany został prof. Jan Zwierzchowski, który po upływie tej kadencji, w uznaniu zasług dla Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, został Prezesem Honorowym.

W drugiej i trzeciej kadencji Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej był lek. wet. Jan Dorobek.

Przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego drugiej kadencji był lek. wet. Tadeusz Rypuła.

Na I Zjeździe, z inicjatywy Ryszarda Bartzaka, powołany został Fundusz Pomocy Koleżeńskiej. W ten sposób Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna stworzyła możliwość udzielania pomocy swoim członkom i ich rodzinom będącym w trudnej sytuacji materialnej. Pierwszym przewodniczącym zarządu Funduszu Pomocy Koleżeńskiej został pomysłodawca – Ryszard Bartzak, a od 2001 r. nieprzerwanie przewodniczącą jest Joanna Kordas. Fundusz dysponuje środkami pochodzącymi z odpisu ze składki członkowskiej każdego członka Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Zjazd podjął decyzję o ubezpieczeniu wszystkich członków naszej Izby od odpowiedzialności cywilnej (OC) i upoważnił Radę do wyboru firmy ubezpieczeniowej oraz zawarcia z nią umowy ubezpieczenia. W styczniu 1996 r. Rada wybrała jedną z ofert i od tamtego czasu Izba Dolnośląska ubezpiecza wszystkich swoich członków w zakresie OC.

W 1997 r., na podstawie rozporządzenia ministra rolnictwa, rozpoczęła pracę Krajowa Komisja ds. Specjalizacji w Zawodzie Lekarza Weterynarii. Pierwsze tytuły specjalistów na Dolnym Śląsku uzyskało 5 lipca 1997 r. 72 lekarzy weterynarii.

Korekta zasięgu terytorialnego Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej nastąpiła w 1999 r., w związku z reformą administracyjną kraju i utworzeniem województwa dolnośląskiego. Granice nowego województwa stały się granicami Izby Dolnośląskiej.

Prezesem w trzeciej kadencji (2001–2005) był dr Robert Karczmarczyk. Dzięki jego zapobiegliwości, pomocy Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz życzliwości rektora Akademii Rolniczej prof. Michała Mazurkiewicza, Izba zakupiła od uczelni lokal przy ul. Sopotkiej, w którym do dnia dzisiejszego mieści się jej siedziba. W lokalu znajduje się, między innymi, biuro, sala konferencyjna, sala rozpraw oraz zaplecze socjalne.

Przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego trzeciej kadencji był lek. wet. Zbigniew Jaworek, który funkcję tę pełnił nadal w czwartej kadencji.

W 2003 r. została uchwalona Ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt, która nakazała dostosowanie zakładów leczniczych do jej wymogów w terminie do 1 stycznia 2006 r. Obowiązek prowadzenia ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt i ich kontroli spoczął na izbach okręgowych. Kontrole rozpoczęły się na przełomie lat 2004/2005 i były ogromnym obciążeniem finansowym dla Izby.

Prezesem IV kadencji (2005–2009) został lek. wet. Jan Dorobek, wybrany ponownie na tę funkcję w V kadencji (2009–2013).

Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej IV kadencji (2005–2009) był lek. wet. Ryszard

Toczyłowski, który pełnił ponownie tę funkcję w V kadencji (2009–2013).

Przewodniczącą Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego V kadencji została lek. wet. Wiesława Bober i funkcję tę pełni nadal w VI kadencji.

Działalność Rady w latach 2004–2006 była zdominowana zadaniami związanymi z rejestracją zakładów leczniczych dla zwierząt. Doradztwo, kontrole, rekontrole i ewidencjonowanie praktyk, stanowiły wielki wysiłek organizacyjny i finansowy. Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna była jedną z pierwszych izb w kraju, które uporały się z ewidencją i wdrożeniem bieżącego nadzoru nad działalnością zakładów leczniczych dla zwierząt.

W 2005 r. Izba została uprawniona do nadzoru nad przemieszczaniem zwierząt towarzyszących, w tym do nadawania lekarzom weterynarii uprawnień do wystawiania paszportów dla tych zwierząt i zaopatrywania lekarzy w druki paszportów. Przyznosi to Izbie i jej członkom dodatkowe dochody.

W 2005 r. z inicjatywy Adama Opyrchała powołana została Fundacja „Pro Medici Veterinari” jako organizacja pożytku publicznego, która może korzystać z 1% odpisu od podatku dochodowego osób fizycznych. Pomoc ze środków Fundacji udzielana jest w formie dopłat i zapomóg dla będących w trudnej sytuacji lekarzy weterynarii, czy też np. stypendiów dla osieroconych uczących się dzieci z rodzin weterynaryjnych. W ten sposób zwiększyła się możliwość udzielania wsparcia z dodatkowego źródła, oprócz Funduszu Pomocy Koleżeńskiej. Niestety, potrzeby są coraz większe.

Kelaflor

roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

florfenikol 300mg/ml

- ✓ Antybiotyk z wyboru w leczeniu infekcji układu oddechowego
- ✓ Skuteczny przeciwko większości bakterii (G+) i (G-) izolowanych od zwierząt domowych
- ✓ Działa bakteriostatycznie, hamując bakteryjną syntezę białek na poziomie rybosomalnym
- ✓ Posiada optymalne właściwości farmakokinetyczne i farmakodynamiczne

KELAFOR 300 mg/ml, roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń – florfenikol 300 mg/ml; subst. pomocnicze: N-metylopironidol, gliceroformal. **WSKAZANIA:** Choroby wywołane przez bakterie wrażliwe na florfenikol. **Bydło:** Leczenie infekcji układu oddechowego wywołanych szczepami bakterii *Mannheimia haemolytica*, *Pasteurella multocida* i *Histophilus somni*, włącznie na florfenikol. **Świnie:** Leczenie, w przypadku wystąpienia ostrych stanów chorobowych układu oddechowego świń wywołanych przez szczepy *Actinobacillus pleuropneumoniae* i *Pasteurella multocida*, wrażliwe na florfenikol. **PRZECIWWSKAZANIA:** Nie stosować u dorosłych byków i knurów przeznaczonych do celów hodowlanych. Nie stosować u psów i kotów. Nie podawać zwierzętom ze znaną nadwrażliwością na florfenikol lub dowolną substancję pomocniczą. Nie podawać, dotyczy. **DZIAŁANIA NIEPOŻĄDANE:** **Bydło:** W okresie leczenia może wystąpić zmniejszenie łaknienia oraz przemieszczanie miękkich stolców. U zwierząt poddanych leczeniu, po zakończeniu terapii występuje sztywność i całkowity powrót do zdrowia. Podanie leku domięśniowo może spowodować odczyn zapalny w miejscu podania, który może się utrzymywać do 14 dni. W sporadycznych przypadkach zaobserwowano reakcje anafilaktyczne. **Świnie:** Często spotykane działania niepożądane, mogące występować u 50% leczonych zwierząt, to przemieszczanie biegunka oraz przekrwienie i/lub obrzęk okolic odbytu. Objawy te mogą utrzymywać się przez tydzień. W miejscu podania może pojawić się przemieszczający obrzęk, utrzymujący się do 5 dni. Odczyn zapalny w miejscu podania może utrzymywać się do 28 dni. W warunkach terenowych u około 30% leczonych świń występowała gorączka (40°C) w połączeniu z umiarkowaną depresją lub lekką dusznością, przez okres 7 lub więcej dni po podaniu

drugiej dawki. W przypadku zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów niewymienionych w ulocie informacyjnej, poinformuj o nich lekarza weterynarii. **DOCELOWE GATUNKI ZWIERZĄT:** Bydło, świnia. **DAWKOWANIE I SPOŚÓB PODANIA:** Aby zapewnić odpowiednią dawkę i zapobiec przedawkowaniu, należy możliwie najdokładniej określić masę ciała leczonych zwierząt. Nie nakłuwac kórki fiołki więcej niż 25 razy. Przed podaniem produktu należy się upewnić, że miejsce podania jest czyste. **Bydło:** Podanie domięśniowe - 20 mg/kg masy ciała (1 ml/5 kg), podanie w mięśnie szyi dwukrotnie z zachowaniem odstępu 48 godzinnego. Nie podawać więcej niż 10 ml produktu w jednym miejscu. Należy zmieniać miejsca kolejnych wstrzyknięć. **Świnie:** Podanie domięśniowe - 15 mg/kg masy ciała (1 ml/20 kg), podanie w mięśnie szyi dwukrotnie z zachowaniem odstępu 48 godzinnego. Nie podawać więcej niż 3 ml produktu w jednym miejscu. Należy zmieniać miejsca kolejnych wstrzyknięć. Zaleca się przeprowadzenie leczenia we wczesnym stadium choroby oraz dokonanie oceny reakcji na lek w 48 godzin po drugim zastrzyku. Jeżeli objawy kliniczne infekcji dróg oddechowych utrzymują się przez 48 godzin po ostatnim zastrzyku, należy zmienić sposób leczenia, stosując inną postać leku lub inny antybiotyk. Leczenie należy kontynuować do chwili ustąpienia objawów klinicznych. **OKRESY KARENCJI:** **Bydło:** Tkanki jadalne: 34 dni. Mleko: Produkt nie jest dopuszczony do stosowania u zwierząt produkujących mleko przeznaczony do spożycia przez ludzi. **Świnie:** Tkanki jadalne: 18 dni. **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** Podczas stosowania produktu należy uwzględnić badania lekowności oraz oficjalne i lokalne wytyczne dotyczące stosowania leków przeciwdrobnoustrojowych. Należy oczyścić zatyckę przed pobraniem kolejnej dawki. Używać suchych, sterylnych strzykawek i igieł. **Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom:** Należy zachować ostrożność, aby nie dopuścić do przypadkowej samoiniekcji. Po przypadkowej samoiniekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie. Unikać bezpośredniego kontaktu ze skórą, jamą ustną i oczami. W razie kontaktu z oczami, natychmiast przepłukać oczy czystą wodą. W razie kontaktu ze skórą, umyć zanieczyszczone miejsca czystą wodą. W razie przypadkowego spożycia produktu, wypłukać usta dużą ilością wody i bezwzględnie zwrócić się o pomoc lekarską. Po kontakcie z produktem należy umyć ręce. Opatrywanie i zranienia nadwrażliwego na florfenikol powinny unikać kontaktu z produktem leczniczym weterynaryjnym. **Ciąża i laktacja:** W badaniach przeprowadzonych na zwierzętach doświadczalnych nie wykazano działania teratogennego ani embriotoksycznego. Bezpieczeństwo stosowania w okresie ciąży i laktacji nie zostało zbadane u docelowych gatunków zwierząt. Do stosowania jedynie po dokonaniu przez lekarza weterynaryjnego oceny bilansu korzyści/ryzyka wynikającego ze stosowania produktu. **Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzieleniu natychmiastowej pomocy, odtrutki):** U świń, którym podano lek w dawce 3-krotnie (lub więcej) większej od zalecanej obserwowano spadek apetytu, zmniejszony stopień uwodnienia i obniżenie przyspieszenia masy ciała. Po zastosowaniu dawki 5-krotnie (lub więcej) większej od zalecanej pojawiły się także wymioty. **Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji:** Brak dostępnych danych. **DOSTĘPNE OPAKOWANIA:** fiołki po 100 i 250 ml. Niektóre wielkości opakowań mogą nie być dostępne w obrocie. **PODMIOT ODPOWIEDZIALNY:** KELA N.V., St. Lenaartseweg 48, 2320 Hoogstraten, Belgia.

Szczegółowe informacje dostępne na życzenie u importera:

W 2007 r. Izba zmieniła ubezpieczyciela. Od tego roku członkowie Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w ramach składki członkowskiej są ubezpieczeni również od następstw nieszczęśliwych wypadków (NNW).

W Izbie już od pierwszej kadencji działa Koło Seniorów, którego współzałożycielem i wieloletnim prezesem był dr Józef Szyńkarczuk – obecnie prezes honorowy. Dzięki jego energii, zapobiegliwości i opiece nasi Seniorzy mieli i nadal mają możliwość spotkania się z okazji swoich jubileuszy i świąt; organizują wycieczki, dzielą się wspomnieniami, poznają aktualne problemy zawodu; w potrzebie mogą liczyć na życzliwą pomoc i ciepłe słowo. Od 2013 r. prezesem jest Bohdan Wojtał, który kontynuuje dzieło swojego poprzednika.

W 2009 r. Rada podjęła decyzję o ufundowaniu sztandaru Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, którego symbolika nawiązuje m.in. do lwowskich korzeni weterynarii wrocławskiej. Poświęcenia sztandaru dokonał 4 września 2009 r. w kościele pw. św. Wawrzyńca, przy ul. Odonu Bujwida we Wrocławiu krajowy duszpasterz lekarzy weterynarii o. Jerzy Brusilo. Wydarzenie to było częścią uroczystości zorganizowanej przez Izbę i Wojewódzki Inspektorat Weterynarii z okazji 90-lecia służby weterynaryjnej w Polsce.

W 2013 r. na obecną, szóstą kadencję Izby (2013–2017) prezesem Rady Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został dr Wojciech Hildebrand. Radę w kadencji 2013–2017 poza prezesem, wiceprezesami (Jan Dorobek, Robert Karczmarczyk), sekretarzem (M. Sitnik) i skarbnikiem (Danuta Pawicka-Stefanko) stanowi jeszcze 12 członków. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej jest lek. wet. Mariusz Panków.

W czerwcu 2013 r. we Wrocławiu obradował Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii organizowany przy współudziale naszej Izby.

W 2015 r. Rada ustanowiła medal honorowy im. prof. Jana Zwierzchowskiego „Zasłużony dla Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”. Medal (jednej osobie w roku) przyznaje Kapituła.

Od 25 lat organem prasowym Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jest *Biuletyn Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej* wydawany raz na kwartał, dostępny również na stronach www.dilwet.pl, którego założycielem, redagującym również pierwsze numery, był prof. Jan Zwierzchowski, a następnie wieloletnim redaktorem naczelnym był dr Jacek Króliński, który również był redaktorem *Słownika Biograficznego Lekarzy Wet. Dolnego Śląska 1945–99*. Obecnie redaktorem naczelnym *Biuletynu* jest lek. wet. Jan Dorobek. W *Biuletynie* poruszane są aktualne sprawy społeczno-zawodowe, sprawozdania z prac izby i bieżących wydarzeń oraz artykuły merytoryczne, przeglądowe, historyczne i wspomnienia.

Stan członków Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej na dzień 1 stycznia 2016 r. wynosił 1378 lekarzy weterynarii, w tym 116 emerytów i rencistów niewykonyjących zawodu.

W obrębie Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej znajdują się 553 zakłady leczenia zwierząt, w tym 373 gabinety, 167 przychodni, 5 lecznic i 3 kliniki, ponadto 5 laboratoriów weterynaryjnych. Warto nadmienić, że w samym Wrocławiu są

zarejestrowane 153 zakłady. Wiele z gabinetów to placówki jednoosobowe, czynne tylko w godzinach popołudniowych. Lekarze weterynarii w przeważającej większości zatrudnieni są w prywatnych praktykach (najczęściej własna działalność gospodarcza), ponadto pracują w Inspekcji Weterynaryjnej, w Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej, na uczelniach (głównie Wydział Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu) oraz w hurtowniach leków weterynaryjnych i firmach farmaceutycznych. Wiele osób, pracując na uczelni, w firmach farmaceutycznych lub inspekcji pracuje też w zakładach leczniczych dla zwierząt. Ze względu na stosunkowo niewielkie pogłowie zwierząt gospodarskich na Dolnym Śląsku większość prywatnie praktykujących lekarzy weterynarii zajmuje się leczeniem i profilaktyką zwierząt towarzyszących lub pracuje w praktykach mieszanych.

Jednym z głównych problemów jest rosnąca liczba absolwentów i związane z tym trudności ze znalezieniem pracy. W Inspekcji Weterynaryjnej co roku jest kilka wakatów, niemniej bardzo niskie płace nie są atrakcyjne dla lekarzy. Część absolwentów pozostaje na studiach doktoranckich na uczelni (kilkanaście osób rocznie). Liczba studentów wpływa bezpośrednio na dofinansowanie uczelni, a to skłania władze do ogłaszania licznego naboru – limit przyjęć 270 miejsc. Rosnąca liczba absolwentów (w 2015 r. studia na wrocławskim Wydziale Medycyny Weterynaryjnej ukończyło 171 absolwentów) wysyca rynek pracy. Otwierane są nowe zakłady leczenia zwierząt często przez niedoświadczonych, będących bezpośrednio po studiach lekarzy weterynarii. Nowo powstające zakłady starają się zachęcić klientów głównie niskimi cenami usług. To z kolei prowadzi do nieuczciwej konkurencji prowadzącej do wyniszczającej „wojny cenowej”, kończącej się obniżaniem jakości usług i pauperyzacją zawodu. Izba na bieżąco poucza lekarzy weterynarii o skutkach nieuczciwej konkurencji oraz niewłaściwej reklamy, niemniej ciągle zgłaszane są przypadki (świadomego lub nie) łamania prawa. Brak możliwości wprowadzenia cenników minimalnych skutkowało inicjatywami opracowania standardów usług weterynaryjnych. Spotkało się to z dużym niezrozumieniem i zostało odebrane jako atak na „wolny zawód” i swobodę wyboru metody leczenia. Niemniej celem opracowania standardów było pokazanie, że koszt pewnych usług wynika z konieczności zaangażowania dużych środków sprzętowo-materiałowych. Innymi słowy cena usługi wynika z konieczności spełnienia pewnych minimalnych standardów jej wykonania. Analizując rynek pracy i możliwości potencjalnego zatrudnienia absolwentów Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej stara się wraz z władzami Wydziału Medycyny Weterynaryjnej znaleźć rozwiązanie zadawalające obie strony. Apel Zjazdu delegatów Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej o podwyższenie dotacji ministerialnej poprzez zwiększenie współczynnika kosztochłonności studiów weterynaryjnych adresowany do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra nauki i szkolnictwa wyższego nie przyniósł rozwiązania. Uczelnie próbują pozyskać fundusze, organizując różnego

rodzaju konferencje, kursy, szkolenia oraz studia specjalizacyjne (w uzgodnieniu z Krajową Komisją ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii). Warto przy tym rozpocząć dyskusję obejmującą zmiany ustawowe w zakresie ustawicznego kształcenia i specjalizacji zawodowych. Warto koordynować działania z innymi członkami FVE (Europejska Federacja Lekarzy Weterynarii), aby tytuły te były wzajemnie uznawane w Europie. Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wspiera wszelkie działania służące poprawie jakości pracy lekarzy weterynarii i ich godnego wynagradzania. Niskie płace w Inspekcji powodują, że albo lekarze weterynarii nie chcą tam pracować, albo nierzadko miejsce pracy traktują jako „płatnika składek ZUS”, doraabiając w prywatnych zakładach leczenia zwierząt. Prowadzi to do przemęczenia i spadku wydajności pracy. Jednocześnie w związku z wakacjami zatrudniane są osoby niebędące lekarzami weterynarii. Inspekcja Weterynaryjna jako organ kontrolny powinna należycie wynagradzać swoich pracowników. Oddzielnym zagadnieniem jest postępująca feminizacja zawodu i, jak dotąd, niebadany jej wpływ na strukturę zatrudnienia, warunki pracy czy chęć podejmowania ciężkiej pracy ze zwierzętami gospodarskimi w obiektach wielkostadnych.

To tylko nieliczne problemy, które Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej stara się rozwiązywać. Rolą korporacji zawodowej jest wspieranie jej członków, integracja środowiska oraz rozwiązywanie sytuacji spornych. Organami Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej są: Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej i Sąd Lekarsko-Weterynaryjny. Z roku na rok wzrasta liczba spraw kierowanych do rzecznika. Sprawy dotyczą przede wszystkim skarg na lekarzy weterynarii zgłaszanych spoza korporacji, jak też spory pomiędzy lekarzami. Zgłaszane skargi są na bieżąco wyjaśniane, a spory rozwiązywane.

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna organizuje liczne szkolenia, bierze udział w współorganizacji konferencji i kongresów lub patronuje im. Poza szkoleniami merytorycznymi z zakresu wiedzy czysto klinicznej organizowane są szkolenia z zakresu biznesu weterynaryjnego czy niesienia pierwszej pomocy u ludzi oraz szkolenia dla kierowników zakładów leczniczych zwierząt.

W ostatnich trzech latach we Wrocławiu odbył się X Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii, spotkanie Weterynaryjnej Grupy Wyszehradzkiej oraz polskich i niemieckich lekarzy weterynarii praktyków. Od 13 lat Izba Dolnośląska jest organizatorem Mistrzostw Polski Lekarzy Weterynarii w Narciarstwie Alpejskim, od 2 lat organizuje Samochodowy Rajd Lekarzy Weterynarii „Vet off Road”. W tym i ubiegłym roku odbyły się Mistrzostwa Polski Lekarzy Weterynarii w Squasha oraz kolejny raz Mistrzostwa Polski Służby Weterynaryjnej w Strzelectwie Myśliwskim. Ponadto Izba od lat jest organizatorem karnawałowego Balu Lekarza Weterynarii, Dnia Dziecka, Dnia Sportu oraz rodzinnych rajdów górskich.

Z inicjatywy lek. wet. Marii Tonder ufundowano i odsłonięto przed głównym wejściem do Dziekanatu Wydziału Medycyny Weterynaryjnej przy ul. Norwida we Wrocławiu rzeźbę krasnala lekarza weterynarii – Roszka (imię przyjęte od patrona lekarzy weterynarii św. Rocha). Postać krasnala wpisuje się w tradycję wrocławskich krasnali, która zrodziła się w czasie stanu wojennego (Pomańczowa Alternatywa).

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna cały czas współpracuje z Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną (członkowie Rady – Danuta Pawicka-Stefanko i Wojciech Hildebrand są członkami Prezydium Krajowej Rady) i okręgowymi izbami lekarsko-weterynaryjnymi. Ponadto nasza Izba współpracuje od kilkunastu lat z innymi samorządami zawodów zaufania publicznego na Dolnym Śląsku, a w szczególności z Dolnośląską Izbą Lekarską, Dolnośląską Izbą Aptekarską, Dolnośląską Okręgową Izbą Pielęgniarek i Położnych, a od kilku lat z Izbą Radców Prawnych i Izbą Diagnostów Laboratoryjnych.

Plany na przyszłość Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej to przede wszystkim poprawa statusu materialnego lekarzy weterynarii, ochrona i stabilizacja rynku pracy oraz ciągła edukacja i integracja dolnośląskiego środowiska lekarzy weterynarii.

Wojciech Hildebrand
Jan Dorobek
Robert Karczmarczyk